

Synodalita – Společná hostina vlků a beránků

Roman Cardal

20. juna 2023 ✚ Církev ✚ CZ, Komentár

predchádzajúce časti:

[Synodalita – duchovní válka a globální mobilizace v Církvi](#)

[Synodalita – Nepatřivé hledání nového zdroje autority](#)

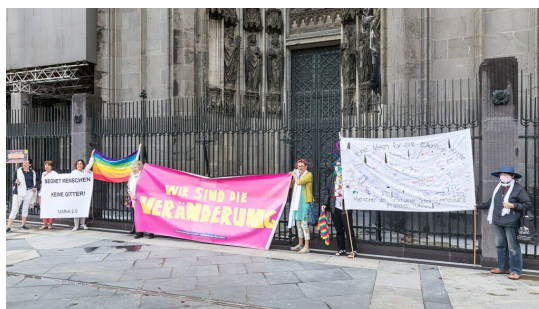
***

Synodalita - nový atribut Církve?

Synodální proces by v očích jeho aktérů neměl být jen dočasnou a okrajovou záležitostí, která se dotýká pouze určité části Církve. Spatřuji v něm něco jako příslovečný kvas, jenž nakonec pronikne celým těstem. Plánované dalekosáhlé změny se nedají srovnat s kosmetickou úpravou vnějšího vzhledu a fungování Církve. Není málo těch, kdo si od synodality slibují *vytvoření nové Církve*, tj. takového společenství věřících, které se kromě tradičních atributů *jednoty, svatosti, katolicity a apoštolskosti* bude vyznačovat novým rysem *synodálnosti*. Když se však nad tímto problémem vážněji zamyslíme, nemůžeme si nepoložit znepokojující otázku, zda nový „atribut“ synodality nepřivodí *rozrušení* jmenovaných vlastností, bez nichž se katolická Církev nemůže obejít.

Absolutizace abstraktního principu rovnosti

Viděli jsme, že tlak na tzv. *demokratizaci* Církve vychází z vědomí *rovnosti všech věřících* a ta se nezdá být slučitelná s principy autority a hierarchie, na nichž je stavba Církve zbudována. Mnozí křesťané se domnívají, že podléhání autoritě a zaujímání nerovného postavení v hierarchickém uspořádání církevní společnosti stojí v *protikladu s lidskou důstojností* a jejich přetrvávání v Církvi není ničím jiným než pozůstatkem z dávných dob, v nichž se nerovnost lidí považovala za zcela normální.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Vývoj v sekulární oblasti nicméně ukazuje, že autorita a nerovnost postavení jsou pro společnost sice potřebné, ale závisí plně *na svobodě a konsenzu* lidí. Jako na konkrétní příklad se poukazuje na fungování demokratického režimu. V jeho rámci existují řídicí funkce, ale ty jsou obsazovány na základě volby, takže alespoň v principu každý k tomu způsobilý občan může takovou funkci vykonávat. Oproti tomu platí v katolické Církvi zásady, které výkon čestných úřadů mnoha jejím členům *z principu znemožňují*, ačkoliv jsou k němu – alespoň podle soudu kritiků – stejně způsobilí jako ti, kterým je přístup k nim

umožněn. V této souvislosti je možné zmínit třeba otázku svěcení žen, na jejichž nezpochybnitelná charizmata se klade důraz a z toho se vyvozuje závěr, že v době demokratického uvědomění již neexistuje žádný důvod, proč by nemohly stejně jako muži či dokonce ještě lépe než oni přinášet eucharistickou oběť.

Požadavek přetvoření podoby Církve v souladu s demokratickou zásadou rovnosti se může na první pohled jevit jako ospravedlnitelný, ale toto zdání je vyvoláváno tím, že při akcentaci její důležitosti dochází k *přehlížení jiných a neméně důležitých aspektů* celého problému. Není-li princip rovnosti vyvažován dalším principiálním hlediskem, dochází k jeho absolutizaci a rizika aplikace takto absolutizovaného přístupu by neměla zůstat nevyslovena.

Láska objímající vlky a beránky

Opojení rovností vede ke vznášení požadavku *radikální inkluze*, která by se měla v Církvi uskutečňovat přímo nekompromisním způsobem. Od nemalého počtu aktérů synodality patrně stále častěji uslyšíme, že Církev by se měla stát místem setkávání odlišností, modelem pluralitní společnosti, v níž v klidu a pokoji koexistují lidé nejrůznějších názorů, životních postojů a náboženských přesvědčení. Kde jinde než v Církvi realizovat *izajášovskou vizi*, podle níž se beránek bude spokojeně pást vedle vlka a žádný strach ho přitom nebude sužovat? Kde jinde než v Církvi by měla být přítomna láska, která *obejme úplně všechny* a otevře své brány dokonce i jinověrcům a ateistům? Nepodobá se vyhrazování místa v Církvi pouze katolickým věřícím Kristem kritizovanému konání dobra pouze svým přátelům? Nejednají tak i pohané?

Ilustrační obrázek, zdroj: youtube.com

Dříve však, než k takovému otevření bran dojde, by bylo dobré vzít v úvahu, co Církev ve skutečnosti je a jaký typ života jí náleží. Je možné zapomenout na to, že je *Mystickým Tělem samotného Krista*? Je možné vzít na lehkou váhu analogii, kterou svatý Pavel připodobňuje Církev *k údům jednoho těla*? Nebo se snad jedná o nějaký nezávazný příměr, který můžeme bez vážnějších důsledků přehlížet?

Srovnání Církve s tělem má natolik zásadní důležitost, že bez chápání tohoto vztahu nelze do pravé povahy společenství věřících vůbec proniknout. Tělo je organizmus a kromě jiného se vyznačuje *procesem asimilace*. Vše, co se dostává do těla, mu musí být *připodobněno*. Tělo funguje podle svých organických zákonitostí a jakmile do něj vnikne cokoliv cizorodého, začne se pracovat na jeho *metabolickém přetvoření*. Cokoliv se nepodaří asimilovat, je a musí být z těla *vyloučeno*. Z toho je zjevné, že tělesný organizmus *nemůže „poskytovat prostor“ pro něco cizorodého* a jeho zákonitostem nepřizpůsobeného.

Myšlenka, podle níž se má Církev vnitřně pluralizovat a obohacovat přijímáním těch, kteří se nemíní podřídit nárokům katolického učení a morálky, je zcela iluzorní, protože spočívá na *nepochopení organické povahy Kristova Mystického Těla*. Jak svatý Pavel naznačuje, části těla nejsou rovnocenné,

některé z nich vykonávají centrálnější a důležitější funkce, ale to se vposledku odehrává *ve prospěch všech*.

Není proto na místě obava, že by někteří členové Církve přišli zkrátka, že by jim v tomto rozdělení úkolů a funkcí bylo upíráno nějaké právo. Výkon řídicích a nejdůležitějších funkcí má za cíl, *aby všichni měli život a měli ho v hojnosti*. Jestliže si někdo myslí, že má jakožto prostý laický věřící menší podíl na nadpřirozeném životě než kněz, biskup nebo papež, pak se na Církev dívá světskýma očima jako na nějaký bezduchý politický aparát, v němž mají vyšší úředníci a funkcionáři *mnohem větší prospěch ze svého postavení* než ti, kteří v takové hierarchicky strukturované společnosti zaujímají nižší pozice a žijí své obyčejné životy na okraji společenského tělesa. Právě proto „ti dole“ tak usilovně touží dostat se „nahoru“ a prožívají svou situaci jako zneuznání, ponížení a popírání svých práv.

Jak neblahé důsledky plodí záměna Církve s její *živou tělesností* za mechanismus *politického tělesa* si můžeme uvědomit i na Kristově podobenství o vinné révě, o jejím kmenu a ratolestech. I z tohoto podobenství je patrný tragický osud ratolestí, kterým se nepodařilo otevřít pro proud mízy z hlavního kmene. Ten by je *zbavil jejich cizorodosti* a učinil by z původně odlišných skutečností něco opravdu jednotného *díky jednomu životu*, který se ze svého zdroje přelil do periferní části a *plně si ji přisvojil a připodobnil*.

K pochopení těchto základních úvah není potřeba žádného velkého filosofického nebo teologického vzdělání. Stačí k tomu jen prostá víra, která se nenechá zavést na scestí učenými výklady renomovaných znalců křesťanství, jiných náboženství a záležitostí tohoto světa. Existuje totiž dosti významný rozdíl mezi *profesorskou znalostí křesťanství a znalostí Krista*.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

K této poslední nejsou třeba žádné akademické tituly. Možná jsou to naopak právě ony, které jí často stojí v cestě a vybavují své nositele falešným sebevědomím, kvůli němuž páchají v Církvi více škody než užítku.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/synodalita-spolecna-hostina-vlku-a-beranku/>